

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci **žalobcu: S. D. P. N. S.A.**, so sídlom X., zastúpený: *AK R., s.r.o.*, so sídlom V., proti **žalovanému: Úrad priemyselného vlastníctva SR**, so sídlom Ul. J. Švermu č. 43, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie postupu a rozhodnutia žalovaného č. POZ 438-2007 II/11-2010 z 25. februára 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. augusta 2010, č. k. 1Scud/5/2010-33, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. augusta 2010, č. k. 1Scud/5/2010-33 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 18. augusta 2010, č. k. 1Scud/5/2010-33 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. POZ 438-2007 II/11-2010 z 25. februára 2010, ktorým podľa § 59 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) v spojení s § 40 ods. 1 a 6 zák. č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ochranných známkach“), zamietol rozklad a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z 18. novembra 2008, ktorým bola zamietnutá prihláška slovnej ochrannej známky „J“ č. spisu POZ 438-2007 (ďalej len „prihlásené označenie“), podľa § 8 ods. 3 v nadväznosti na § 2 ods. 1 písm. b) a d) zákona o ochranných známkach.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel krajský súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie ako aj postup správnych orgánov je v súlade so zákonom.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že žalobca vymedzil v žalobe rozsah preskúmania rozhodnutia a postupu správneho orgánu v troch rovinách:

1. prvostupňové rozhodnutie bolo vydané v čase, kedy prihlasovateľovi uplynula lehota na vyjadrenie k výsledku prieskumu zápisnej spôsobilosti a v druhostupňovom rozhodnutí žalovaný túto vadu neodstránil, čím došlo k porušeniu práva prihlasovateľa vyjadriť sa k dôvodom, na základe ktorých sa má prihláška zamietnuť;
2. postup žalovaného, keď najskôr došlo k zverejneniu prihlášky ochrannej známky vo vestníku a následne bol vykonaný prieskum zápisnej spôsobilosti, je nezákonný a porušuje princíp právnej istoty;
3. list žalovaného z 8. septembra 2008 nemá obsahové a formálne náležitosti rozhodnutia podľa Správneho poriadku, a preto týmto listom žalovaný nemohol rozhodnúť o zamietnutí žiadosti v zmysle § 40 ods. 4 zákona o ochranných známkach.

Krajský súd poukázal na to, že v podaniach žalovaného o výsledku prieskumu zápisnej spôsobilosti označenia „J“ z 5. februára 2008 a z 5. mája 2008 bol žalobca oboznámený s výsledkami prieskumu zápisnej spôsobilosti a zároveň bol vyzvaný, aby sa k výsledku prieskumu zápisnej spôsobilosti vyjadril v lehote do 7. júla 2008. Žalovanému bola 4. júla 2008 doručená žiadosť žalobcu o prvé predĺženie lehoty do 7. septembra 2008 na vyjadrenie sa k výsledku prieskumu zápisnej spôsobilosti prihlasovaného označenia. Žalovaný žiadosti vyhovel a lehotu na vyjadrenie predĺžil o 2 mesiace t. j. do 7. septembra 2008. Žalovanému bola 28. augusta 2008 doručená ďalšia, v poradí druhá žiadosť o predĺženie lehoty na vyjadrenie sa k výsledku prieskumu zápisnej spôsobilosti prihlasovaného označenia. V tejto žiadosti žalobca žiadal o predĺženie lehoty do 7. decembra 2008. Žalovaný listom z 8. septembra 2008 oznámil žalobcovi, že lehotu na vyjadrenie sa k výsledku prieskumu zápisnej spôsobilosti prihlasovaného označenia predlžuje o 2 mesiace t. j. do 7. novembra 2008. Oznámenie o predĺžení lehoty do 7. novembra 2008 bolo doručené na adresu: JUDr. E. C., Advokátska kancelária C., spol. s r.o., S.. Splnomocnenec pre príjem písomnosti potvrdil prijatie tejto zásielky 11. septembra 2008. Rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa je z 18. novembra 2008.

Žalobca sa k výsledku prieskumu zápisnej spôsobilosti prihlášky ochrannej známky POZ 438 - 2007 „J“ nevyjadril.

Neobstojí preto podľa názoru krajského súdu tvrdenie žalobcu, že tento sa nemal možnosť vyjadriť k výsledkom prieskumu, alebo že by tým bolo zasiahnuté do legitímneho očakávania žalobcu, alebo že by došlo k zásahu do jeho právnej istoty. Určenie lehoty respektíve predĺženia lehoty je podľa názoru krajského súdu vecou správneho orgánu, tento je oprávnený posúdiť na základe vlastnej správnej úvahy primeranosť tejto lehoty, vychádzajúc z konkrétnych okolností prípadu. Žalovaný je pri správnej úvahe viazaný požiadavkou primeranosti a nie návrhom účastníka konania. Pri určení lehoty, ako aj pri predĺžení lehoty sa osobitné rozhodnutie nevydáva, postupuje sa neformálnym spôsobom, prípisom, listom, v ktorom sa oznamuje predĺženie alebo určenie lehoty. Len v prípadoch uvedených v § 4 ods. 4 zákona o ochranných známkach vydáva žalovaný rozhodnutie, keď žiadosť o predĺženie lehoty alebo žiadosti o pokračovanie v konaní zamietajú, ak nie sú splnené podmienky podľa odseku 1 alebo 2, alebo ak sa naň vzťahuje zákaz podľa odseku 3. Pri predlžovaní lehoty ide o procesný postup správneho orgánu, nejde o zákonnú lehotu, zo strany správneho orgánu je to možnosť predĺžiť lehotu a nie povinnosť predĺžiť lehotu.

Aj podľa názoru krajského súdu je pravdou, že podľa § 8 ods. 5 zákona o ochranných známkach ak konanie o prihláške nebolo zastavené podľa odseku 2, alebo ak prihláška nebola zamietnutá podľa odseku 3, žalovaný prihlášku zverejní vo Vestníku Úradu priemyselného vlastníctva SR (ďalej len „vestník“).

Avšak, krajský zdôraznil, že zverejnenie prihlášky ochrannej známky nemá ani nemôže mať za následok povinnosť správneho orgánu po uplynutí trojmesačnej lehoty zapísať zverejnené označenia do registra ochranných známok.

Konanie o zápise označenia do registra ochranných známok, ktorého predmetom je posúdenie zápisnej spôsobilosti označenia, sa končí až samotným zápisom označenia do registra. Až do zápisu označenia do registra ochranných známok je prihláška ochrannej známky predmetom konania, v rámci ktorého je povinnosťou žalovaného posúdiť zápisnú spôsobilosť prihlasovaného označenia. Až zápisom označenia do registra nadobúda prihlasovateľ práva na ochrannú známku a stáva sa majiteľom ochrannej známky, o zápise vydá žalovaný majiteľovi ochrannej známky osvedčenie.

Krajský súd zdôraznil, že zverejnenie prihlášky ochrannej známky vo vestníku žalovaného nie je takou vadou postupu v konaní správneho orgánu, ktorá by mala mať za následok nezákonnosť rozhodnutí správnych orgánov.

Krajský súd vychádzajúc z uvedených skutočností dospel po preskúmaní vecí a postupu správnych orgánov k záveru, že zo strany žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, nedošlo k takému porušeniu zákona, ktoré by malo mať za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vráti vec správneho orgánu na nové konanie a rozhodnutie.

Rovnako ako v podanom opravnom prostriedku poukazoval na to, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nezákonné v dôsledku nesprávneho výkladu ustanovení zákona o ochranných známkach, čím došlo k porušeniu ústavnoprávneho princípu právnej istoty žalobcu, nakoľko podľa jeho názoru, ak sa účastník konania obráti na žalovaného so žiadosťou o predĺženie lehoty na vyjadrenie prihlasovateľa k prieskumu zápisnej spôsobilosti prihláseného označenia (ďalej len „žiadosť o predĺženie lehoty“) o konkrétny stanovený čas, resp. do stanoveného dátumu, žalovanému nie je poskytnutý priestor na správnu úvahu osobitne o tom, či je primerané predĺžiť žalovaným určenú lehotu a osobitne o tom, či je primeraný aj čas požadovaný účastníkom konania, pričom by mal možnosť k jednej takejto čiastkovej otázke vyjadriť sa kladne a k druhej záporne. Správnym výkladom zákona podľa názoru žalobcu má žalovaný možnosť iba jednotne posúdiť podanie účastníka ako celok, a teda primeranosť predĺženia žalovaným určenej lehoty na účastníkom požadovaný čas, resp. do účastníkom požadovaného dátumu. Následne žalovaný môže pristúpiť len k vyhovaniu žiadosti účastníka ako takej, alebo k jej zamietnutiu rozhodnutím. Ak by dôvodom zamietnutia žiadosti bola dĺžka času požadovaná účastníkom, účastník sa v zmysle zákona mal mať možnosť vyjadriť k takémuto názoru žalovaného, prípadne podať novú žiadosť o predĺženie lehoty, v ktorej by zohľadnil postoj žalovaného vyjadrený v odôvodnení rozhodnutia.

Ďalej namietal, že rozhodnutie žalovaného nemá zákonom stanovené náležitosti, ale na konkrétne nedostatky nepoukázal, obmedzil sa iba na citáciu zákona a komentárov, aké náležitosti má rozhodnutie v zmysle Správneho poriadku obsahovať.

Podľa jeho názoru žalovaný nemôže akýkoľvek list vydávať za rozhodnutie, nakoľko to odporuje nielen zákonu, ale aj zásade právnej istoty účastníka konania, t. j. v tomto prípade žalobcu. Namietal správnosť právneho názoru krajského súdu, ktorý sa v odôvodnení napadnutého rozsudku s takýmto nesprávnym postupom žalovaného stotožnil a odôvodnil ho jeho neformálnosťou, pričom argumentoval možnosťou predĺženia lehoty na vyjadrenie prihlasovateľa k prieskumu zápisnej spôsobilosti prihláseného označenia zo strany žalovaného a nie jeho povinnosťou.

Napokon namietal, že napadnutý rozsudok krajského súdu je arbitrárny nakoľko je nedostatočne odôvodnený a nezrozumiteľný a taktiež kritizoval znenie zákona č. 506/2009 Z. z. o ochranných známkach.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním z 22. októbra 2010, v ktorom žiadal rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny potvrdiť.

Poukázal na to, že žalobca svoje odvolanie založil na rovnakých tvrdeniach a argumentácii, ako uvádzal v správnom konaní a aj v preskúmovacom konaní pred súdom 1. stupňa. Podľa jeho názoru žalobcom prezentované poňatie inštitútu predĺženia lehoty na vyjadrenie prihlasovateľa k prieskumu zápisnej spôsobilosti prihláseného označenia úplne prehliada základné procesné súvislosti: žiadosť o predĺženie lehoty sa týka žalovaným určenej lehoty, súvisí s vedením správneho

konania a žiadateľ nemusí navrhovať žiadnu lehotu. Žalovaný je presvedčený, že v otázke vedenia konania ako správny orgán nie je viazaný návrhmi účastníkov. Predĺženie ním určenej lehoty na vyjadrenie prihlasovateľa k prieskumu zápisnej spôsobilosti prihláseného označenia síce predpokladá zo strany účastníka konania podanie žiadosti o predĺženie lehoty, tá však nemusí byť kvalifikovaná, to znamená osobitne odôvodnená, na rozdiel napr. od žiadosti o uvedenie do predošlého stavu v zmysle § 40a zákona o ochranných známkach. Postačuje, že je z nej zrejmá vôľa žiadateľa smerujúca k predĺženiu žalovaným určenej lehoty na vyjadrenie prihlasovateľa k prieskumu zápisnej spôsobilosti prihláseného označenia. Žalovaný posudzuje opodstatnenosť žiadosti o predĺženie lehoty v kontexte s obsahom spisu. Ak sú v žiadosti o predĺženie lehoty uvedené ďalšie skutočnosti, napríklad dôvody žiadosti, alebo návrh lehoty, žalovaný ich berie do úvahy pri posúdení odôvodnenosti žiadosti o predĺženie lehoty a pri určení primeranej predĺženej lehoty. Podľa názoru žalovaného, výklad žalobcu je prehnane formalistický a vo svojich dôsledkoch by viedol k nehospodárnemu predlžovaniu konania na úkor vecného rozhodnutia.

Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že list žalovaného z 8. septembra 2008 mu nebol doručený, ktoré tvrdenie prvýkrát použil v správnej žalobe a zopakoval ho aj v odvolaní napriek tomu, že prvostupňový súd na pojednávaní vykonal dôkaz oboznámením obsahu položky č. 1. 22 správneho spisu, na ktorej je založená aj doručka preukazujúca prevzatie listu, žalovaný pripomenul, že žalobca nepredložil jediný argument proti opodstatnenej domnienke správnosti obsahu údajov na doručke. Žalovaný tiež upozornil na tú skutočnosť, že žalobca zaplatil poplatok za druhé predĺženie lehoty 24. septembra 2008 v lehote 15 dní od doručenia v súlade s obsahom listu žalovaného z 8. septembra 2008, preto v tejto časti navrhol odvolanie žalobcu považovať za zavádzajúce.

Žalovaný zdôraznil, že žalobca mal v správnom konaní k dispozícii účinný prostriedok nápravy nepriaznivého následku zamietnutia prihlášky ochrannej známky. V závere listu z 18. decembra 2008 žalovaný upovedomil žalobcu o možnosti požiadať o pokračovanie v konaní, podľa § 40 ods. 2 zákona o ochranných známkach, avšak žalobca túto možnosť nevyužil napriek tomu, že tak mohol urobiť až do 1. februára 2009. Táto skutočnosť podľa názoru žalovaného výrazne oslabuje tvrdenie žalobcu o tom, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím alebo postupom správnych orgánov.

Podľa názoru žalovaného, značná časť odvolania v bodoch 35 až 55 obsahuje všeobecný výpočet náležitostí rozhodnutia vydaného v správnom konaní. Na tomto základe následne žalobca tvrdí, že list žalovaného z 8. septembra 2008 nie je rozhodnutím v zmysle § 46 a § 47 Správneho poriadku. Žalovaný sa s názorom žalobcu v tomto smere stotožnil a dodal, že táto otázka v konaní pred prvostupňovým súdom ani nebola sporná. Žalovaný opätovne uvádza že list z 8. septembra 2008 nevydal ako rozhodnutie. Žalovaný žiadosti o predĺženie lehoty na vyjadrenie prihlasovateľa k prieskumu zápisnej spôsobilosti prihláseného označenia vyhovel a listom žalobcovi oznámil určenú predĺženú lehotu. Poukázal pritom aj na relevantné názory akademickej obce, podľa ktorých: *“na predĺženie určenej lehoty*

nemá žiadateľ právny nárok. O včas podanej žiadosti správny orgán nerozhoduje formou rozhodnutia a ani procesnú lehotu neurčuje rozhodnutím, ide len o opatrenie správneho orgánu. (Košičiarová, S.: Správny poriadok. Komentár. HEURÉKA. r. 2004, str. 112.). *Predĺženie procesnej lehoty vždy závisí od úvahy správneho orgánu.* (SOBIHARD, J.: Správny poriadok. Komentár. IURA EDITION. r. 2004, str. 223.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 250ja OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 21. septembra 2011 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 8 ods. 1 zákona o ochranných známkach v znení účinnom v rozhodnom čase, úrad preskúma, či prihláška spĺňa podmienky ustanovené týmto zákonom a všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným na vykonanie tohto zákona.

Podľa ods. 3 ak prihlásené označenie nespĺňa podmienky podľa § 1 až 3, úrad prihlášku zamietne. Pred rozhodnutím o zamietnutí prihlášky, úrad musí umožniť prihlasovateľovi vyjadriť sa k dôvodom, na ktorých základe sa má prihláška zamietnuť.

Podľa ods. 5 ak konanie o prihláške nebolo zastavené podľa odseku 2 alebo ak prihláška nebola zamietnutá podľa odseku 3, úrad prihlášku zverejní vo Vestníku Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len "Vestník").

Podľa § 40 ods. 1 na základe žiadosti účastníka konania o predĺženie úradom určenej lehoty na vykonanie úkonu, podanej pred uplynutím tejto lehoty, úrad môže lehotu predĺžiť.

Podľa ods. 2 ak účastník konania zmeškal úradom určenú lehotu na vykonanie úkonu, môže požiadať úrad o pokračovanie v konaní a zároveň urobiť zmeškaný úkon najneskôr do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia úradu vydaného v dôsledku zmeškania lehoty.

Podľa ods. 6 ak úrad nerozhodne o zamietnutí žiadosti podľa odsekov 1 alebo 2 do dvoch mesiacov od jej doručenia, platí, že žiadosti bolo vyhovené.

Podľa § 37 na konanie vo veciach ochrannej známky sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní s výnimkou ustanovení § 19, 23, 28 až 30, § 32 až 34, § 39, 49, 50, § 59 ods. 1 a § 60.

Podľa § 27 ods. 1 Správneho poriadku, ak je to potrebné, správny orgán určí na vykonanie úkonu v konaní primeranú lehotu, pokiaľ ju neustanovuje tento zákon alebo osobitný zákon.

Predmetom súdneho preskúmania v danom prípade je rozhodnutie, ktorým žalovaný zamietol prihlášku žalobcu na zápis ochrannej známky do registra ochranných znáмок, nakoľko táto nespĺňala zákonom stanovené podmienky a síce nemala rozlišovaciu spôsobilosť a išlo o označenie, ktoré pozostávalo výlučne zo značiek alebo z označení obvyklých v bežne používanom jazyku, alebo

používaných v obchodných zvyklostiach v zmysle § 2 ods. 1 písm. b) a d) zákona o ochranných známkach.

V odvolaní žalobca predovšetkým namieta, že krajský súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, čím porušil jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

V zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku považoval odvolací súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou najvyššieho súdu bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorými krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy (*mutatis mutandis* II. ÚS 127/07).

Ako vyplýva z konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (napríklad II. ÚS 127/07, I. ÚS 110/02) o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. V predmetnej právnej veci aplikácia a výklad príslušných ustanovení zákona o ochranných známkach a Správneho poriadku nie je popretím ich zmyslu. V tejto súvislosti najvyšší súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je riadne odôvodnený, nie je arbitrárny a nesignalizuje možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy. Úvaha krajského súdu, ktorá vychádza z konkrétnych faktov je logická, a preto aj legitímna a žiadne znaky arbitrárnosti nevykazuje.

Skutočnosť, že sa žalobca s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napríklad II. ÚS 87/07-10). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, a najvyšší súd sa s tým v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Vychádzajúc z uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prístup k súdu a nebola mu ani odňatá možnosť konať pred súdom.

Ďalšou spornou otázkou bol žalobcom namietaný zákonný procesný postup žalovaného, ktorý podľa žalobcu vykazuje také nedostatky, v dôsledku ktorých je potrebné predmetné rozhodnutie považovať za nezákonné.

Vecnú stránku rozhodnutia žalovaného, t. j. či existovali alebo neexistovali dôvody na zamietnutie prihlášky na zápis ochrannej známky do registra ochranných znáмок, žalobca, tak v konaní pred správnymi orgánmi oboch stupňov, ako aj v konaní pred súdom prvého stupňa nenamietal.

Z uvedených dôvodov sa Najvyšší súd Slovenskej republiky, viazaný rozsahom odvolania, zameril pri preskúmaní rozsudku krajského súdu taktiež len na procesný postup žalovaného, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s rozsudkom krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť nasledovné:

Výklad relevantných ustanovení § 40 zákona o ochranných známkach uvádzaný žalobcom, tak v žalobe, ako aj v odvolaní, je podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore so zmyslom ako aj duchom tohto zákona, striktné gramatický a dotvorený predstavami žalobcu o tom, ako by podľa jeho názoru mal správny orgán aj súdy predmetné ustanovenia vykladať a následne, ako by mal podľa jeho názoru žalovaný správne postupovať, pričom takýto výklad nemá oporu v predmetných ustanoveniach.

Odvolací súd predovšetkým upozorňuje na to, že zmyslom lehoty, ktorú žalovaný žalobcovi určil po doručení jeho žiadosti o zápis slovnej ochrannej známky do registra, bolo poskytnúť žalobcovi priestor na vyjadrenie sa k dôvodom, na základe ktorých sa má prihláška zamietnuť.

Zákon o ochranných známkach v § 8 ods. 3 nestanovuje explicitne procesný postup, akým má žalovaný umožniť prihlasovateľovi vyjadriť sa pred rozhodnutím o zamietnutí prihlášky o zápis slovnej ochrannej známky (ďalej len „prihláška“) k dôvodom, na základe ktorých sa má prihláška zamietnuť. Z logiky veci vyplýva, že žalovaný vyzve prihlasovateľa na zaslanie takéhoto vyjadrenia a určí mu časový limit, t. j. lehotu podľa § 27 ods. 1 Správneho poriadku v spojení s § 37 zákona o ochranných známkach. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je plne v kompetencii správneho orgánu, akú lehotu na vyjadrenie žalobcovi poskytne bez ohľadu na to, či tento konkrétny časový limit v žiadosti uvedie, alebo nie.

Tento postup žalovaný dodržal a dodržal tiež postup podľa § 40 ods. 1 zákona o ochranných známkach, keď na žiadosť žalobcu takto určenú lehotu predĺžil dokonca dvakrát, pričom žalobca túto lehotu nevyužil, vyjadrenie k dôvodom, na základe ktorých mala byť žiadosť zamietnutá žalovanému nezaslal a nevyužil ani postup podľa § 40 ods. 2 zákona o ochranných známkach.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť fakt, že od podania návrhu žalobcu na zápis ochrannej známky do registra, 2. marec 2007, až do vydania rozhodnutia o zamietnutí prihlášky, 18. november 2008, žalovaný vytvoril dostatočný priestor žalobcovi na zaslanie vecných argumentov k dôvodom zamietnutia, pričom v tomto období bol nepochybne aktívnejší a iniciatívne vyzýval žalobcu, aby svoje právo využil.

Ak by mala byť akceptovaná argumentácia žalobcu, že žalovaný musí buď rešpektovať lehotu požadovanú prihlasovateľom v žiadosti o predĺženie lehoty, alebo v opačnom prípade musí žiadosť o predĺženie lehoty zamietnuť, musel by takýto postup vyplývať z uvedeného ustanovenia zákona o ochranných známkach. Takáto skutočnosť však zo zákona o ochranných známkach, ani zo Správneho poriadku nevyplýva a jej uvedenie do praxe by znamenalo neúmerné predlžovanie konania, keď v prípade nezmyselne dlhých lehôt uvedených v žiadostiach (napokon aj v prípade žalobcu tento po márnom uplynutí 4 mesiacov, ktoré mu boli žalovaným poskytnuté na vyjadrenie, požadoval ďalšie predĺženie lehoty o tri mesiace), by musel žalovaný v každom jednom prípade vydávať rozhodnutie o zamietnutí predĺženia, keďže podľa názoru žalobcu nemá právo túto v žiadosti uvedenú lehotu modifikovať.

Preto procesný postup, aký žalovaný zvolil pri určení lehoty na vyjadrenie sa k dôvodom zamietnutia žiadosti žalobcu o zápis slovnej ochrannej známky do registra považuje aj odvolací súd za zákonný.

Na zákonnosť postupu správneho orgánu nemohla mať vplyv ani tá skutočnosť, že žalovaný zverejnil prihlášku slovnej ochrannej známky POZ 438-2007 „J“ vo vestníku č. 9/2007. Aj keď je možné vytknúť žalovanému, že nepostupoval podľa § 8 ods. 5 zákona o ochranných známkach, nakoľko výkladom tohto ustanovenia je možné dospieť jedine k záveru, že zverejnenie prihlášky o zápis slovnej ochrannej známky prichádza do úvahy až po tom, ako nebola zamietnutá podľa ods. 3, nie je možné toto pochybenie považovať za taký nedostatok v postupe žalovaného, ktorý by mal vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Navyše, na základe vzájomnej korešpondencie medzi žalobcom a žalovaným, ktorá od podania žiadosti o zápis slovnej ochrannej známky prebiehala, a napokon, aj na základe jeho opätovných žiadostí o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia k dôvodom, na základe ktorých sa mala prihláška zamietnuť, muselo byť žalobcovi zrejmé, že samotné zverejnenie prihlášky slovnej ochrannej známky v tomto prípade neznamenalo, že nedošlo k zamietnutiu žiadosti. Napokon zo žiadneho ustanovenia zákona o ochranných známkach nevyplýva, že by zverejnením prihlášky vo vestníku automaticky došlo k vzniku povinnosti žalovaného predmetnú ochrannú známku aj zapísať. Preto ani toto pochybenie žalovaného nemohlo mať za následok vznik legitímneho očakávania u žalobcu, že jeho žiadosti bude vyhovené.

Odvolací súd sa z uvedených dôvodov stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že vychádzajúc z právneho stavu platného v čase vydania napadnutého rozhodnutia je nepochybné, že žalovaný postupoval správne, keď po opakovanom márnom uplynutí stanovenej lehoty na podanie vyjadrenia k dôvodom, pre ktoré mala byť žiadosť o zapísanie žalobcovej ochrannej známky do registra ochranných známk zamietnutá, vydal rozhodnutie, ktorým žiadosť žalobcu o zápis ochrannej známky do registra ochranných známk zamietol.

Preto ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správneho orgánu a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 OSP, neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 21. septembra 2011

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth